

Meditatie zondag 5 -04-2020

Bijbellezing: Romeinen 12:1-8

Broeders en zusters in Christus,

De reformator Johannes Calvijn had een eigen zegel met daaronder een lijfspreuk. Op dat zegel zie je een hand waar en hart in ligt. De hand heft het hart naar de hemel. De lijfspreuk op het randschrift luidt: 'Mijn hart offer ik U o Heer, terstond en oprecht'. Ja, daar was Calvijn diep van doordrongen, mijn hart, mijn leven, is bedoeld als een offer aan God. Zo wil ik leven in deze wereld. Dit sluit helemaal aan bij wat Paulus zegt in onze tekst. Hij verkondigt het Evangelie in een wereld waarin de offers een grote rol spelen. Voor veel mensen was religie zelfs ondenkbaar zonder één of andere vorm van offer. Zowel voor de Joden als voor de heidenen was de tempeldienst en de daarbij behorende offerdienst van levensbelang. De vroege christenen doen echter niet met hun offerdienst mee. En Paulus maakt in zijn brief aan de christenen in Rome duidelijk: dat het in het christelijk geloof zeker ook om het offer draait, alleen wel in een ander licht dan veel mensen denken.

Wat meteen opvalt is dat Paulus dan ook de taal van de offerdienst spreekt. Met Romeinen 12 begint het gedeelte, waarin hij schrijft over de praktijk van het christelijk leven. Juist dat leven beschrijft hij dus in offertermen. Dat is al heel opvallend. Maar als je vervolgens beseft, dat Paulus hiervoor al elf andere hoofdstukken heeft geschreven wordt het nog opmerkelijker. Want wat was de inhoud die hoofdstukken? Het centrum daarvan vormt de kruisdood en de opstanding van de Heere Jezus en de gevolgen daarvan voor het leven van Joden en heidenen. Zonder dat Paulus het woord offer gebruikt, wordt duidelijk dat hij de kruisdood van Jezus wel als een offer beschouwt. Ja, hij ziet het als een volmaakt offer, dat zelfs goddelozen verzoening biedt. Dit offer is de plaatsvervangende basis voor alle denkbare offers die Joden en heidenen nog zouden willen gebruiken.

Met andere woorden: als je leven met Christus verbonden raakt draait het helemaal om het offer. Het is geen zichtbaar offer meer, zoals de offers in de tempels, maar in alle onzichtbaarheid is het wel van beslissende betekenis. Het offer dat de Heere Jezus bracht aan het kruis van Golgotha, is niet minder dan het fundament van het christelijk leven en van de christelijke kerk. Juist christenen zijn er van overtuigd dat het niet zonder het offer kan dat de Heere Jezus eens en voorgoed heeft gebracht. En de vraag aan u, jou en mij is: Geloven wij dat ook? Leeft u van dat offer? Is het ook het fundament onder jouw en mijn bestaan?

Het christelijk geloof heeft het offer dus niet afgewezen, maar leeft juist van het offer van Christus. Maar lees je dan vers 1, dan ontdek je, dat Paulus toch óók ons aanspoort om zélf een offer te brengen. Wat voor offer is dat? Het offer van ons lichaam. In navolging van het offer dat de Heere Jezus heeft gebracht, worden we opgeroepen ook ons eigen lichaam aan God te offeren. Waar denkt Paulus aan bij dat woord lichaam? Hij denkt er dan vooral aan dat het in het leven met God om ons hele aardse, dagelijks bestaan gaat. Als je gelooft, dat het offer van Jezus reddende betekenis heeft voor je hele bestaan, dan zal het in je totale leven gaan om de toewijding en gehoorzaamheid aan Hem. Nu noemt Paulus drie opvallende dingen over het toewijden van ons lichaam aan God.

Het eerste is dat hij ons dringend opróept ons lichaam aan God te offeren. Hij vráágt het van ons. Hij vermaant ons ertoe. Ik roep u er dan toe op. Dat is blijkbaar nodig! Paulus kent zijn eigen hart en dat van ons. Hij weet uit ervaring dat wanneer je leeft van het offer van de Heere Jezus, je niet automatisch alle aspecten van je bestaan aan God offert. Er zijn zoveel weerstanden in ons hart, zoveel invloeden van buiten en van binnen die je belemmeren werkelijk toegewijd aan God te leven. Je moet er steeds weer toe aangespoord worden, ook nu. Daarom staat die lijfspreuk van Calvijn ook in de tegenwoordige tijd geschreven: ; Mijn hart offer ik u o Heer, terstond, dus nu meteen en telkens weer, en oprecht.

Wat vervolgens opvalt is, dat Paulus drie woorden gebruikt om het offer van ons leven te typeren. Hij spreekt over een 'levend, heilig en God welbehaaglijk offer'. Nu speelden die laatste twee woorden een belangrijke rol in de offercultus. Wanneer een offer werd gebracht aan God, dan moest het ook een heilig offer zijn, afgezonderd aan God en een offer dat Hem welgevallig was. Dat had God in de wetten in het Oude Testament laten opschrijven. Het gaat uiteindelijk om een offer naar Gods wil met het doel om Hem te eren.

Het eerste woord 'levend', maakt het verschil met de oude offerdienst duidelijk. Want in de In de oude offerdienst werden dode offers gebracht. Er werd een dier geslacht en geofferd aan God. Dat hoeft niet meer. Geen dode offers meer, maar een levend offer. Het offer van ons lichaam is een 'levend offer'. Dat betekent ook dat je er nooit klaar mee bent. Die toewijding aan God gaat steeds door. Een levend offer dat ben je elke dag als het goed is!

Wat in de derde plaats opvalt is hoe Paulus dit noemt. Hij zegt: dat is uw redelijke godsdienst, uw ware eredienst. Paulus typeert het dagelijks leven van het christelijk geloof als een eredienst in de tempel, waarin het offer wordt geleefd en waarin ook offers worden gebracht. Maar het verschil met de toen bestaande offerdienst is, dat het hier om een 'redelijk' offer gaat. En redelijk wil zoiets zeggen als: wat past bij ons mensen en bij de nieuwe status die we krijgen als we gaan leven uit het offer van Jezus. We worden dus geroepen tot een passende eredienst die raakt aan heel ons leven waarin God gediend zal en wil worden.

Wat betekent dat nu concreet hier en nu voor ons om je lichaam te offeren toe te wijden aan God?

Om te beginnen gaat het dan over het zo concreet mogelijk toewijden van ons concrete lichaam, met al onze ledematen, aan God, om zo steeds meer gelijkvormig worden aan Christus. Waarom is dat belangrijk? Dat is belangrijk omdat je met je lichaam verschillende kanten op kan: de goede kant, maar ook de verkeerde. We zijn er immers niet te goed voor dat ook in ons lichaam zich heel verkeerde patronen en schadelijke gewoonten vast kunnen zetten. Het grootste deel van wat wij karakter noemen, is afhankelijk van wat ons lichaam wil en bereid is te doen. En wanneer je er dus naar verlangt om steeds meer te lijken op de Heere Jezus, raakt dat ook de vernieuwing van je lichaam. De oude patronen werken nog, maar zullen worden vervangen door nieuwe. Nieuwe patronen en gewoonten die passen bij dat leven in geloofsverbondenheid aan de Heere Jezus. Kortom: wil je groeien in de gelijkvormigheid aan Christus, dan wordt de grootste strijd misschien wel in ons lichaam gestreden. Alleen als we ons lichaam heel concreet en helemaal toewijden aan God, kan de kracht van Jezus' offer het hervormen.

Maar hoe doe je dat? Ik denk dat het heel belangrijk is om heel bewust elk onderdeel van ons lichaam toe te wijden aan God. Geef Hem zeggenschap over je lichaam. Vraag de Heere God dat Hij je lichaam en al je lichaamsdelen in Zijn hand neemt om je hele bestaan met Zijn leven en liefde, met Zijn genade en vrede te vullen. Vraag Hem: Neem mijn leven, laat het Heer toegewijd zijn aan Uw eer. Dat is wel heel concreet, wat ik nu zeg. Maar hier gaat het wel om, als het offer dat de Heere Jezus bracht het rustpunt wordt en is van je bestaan. Want als we eerlijk zijn is het toch niet te ontkennen dat heel veel zonden in ons leven zich aandienen, doordat een lichaamsdeel met je aan de haal gaat. Het duidelijkst is dat met seksuele zonden, maar als doordenkt dan kun je het lijstje zo aanvullen. Hoe gebruik je je mond? Wat doe je met je handen? Waar ga met je voeten? Je kunt dus niet concreet genoeg denken over de toewijding van je lichaam aan God.

Vervolgens maakt Paulus het nog concreter in Romeinen 12. Hij spreekt over gaven en talenten, die God in alle verscheidenheid geeft aan Zijn gemeente, het lichaam van Christus geeft. Gaven en talenten om de gemeente op te bouwen en elkaar in liefde te dienen. Hij spreekt over zeven genadegaven: profetie, dienen, onderwijzen, bemoedigen, uitdelen, leidinggeven en zich ontfermen. Allemaal gaven die je met je lichaam doet. Gaven en talenten die je offert aan God. Hij spoort ons ook aan om concreet om te zien naar elkaar, blij te zijn met wie blij is en verdriet te hebben met wie verdriet heeft. Gastvrij te zijn, vergevingsgezind en eensgezind te zijn. Vriendelijk en mild, vredelievend en oprecht om te gaan met elkaar. Maar ook met hen die Jezus niet kennen. Geen wraak te nemen, maar goed te doen zelfs aan je vijanden.

Door zo met elkaar om te gaan wordt het leven niet alleen op zondag, maar elke dag van de week een eredienst aan God. Ik vraag me wel eens af, of wij dat nog wel beseffen, dat het hier om gaat. Er wordt in de kerk en in de samenleving veel over gaven en talenten gesproken, maar luister je goed dan blijkt het vooral te gaan om jezelf te ontplooiën of om je te laten gelden. Zelfs de gemeente van Christus kan zodoende een plek worden, waar het ten diepste draait om jouw belang. Terwijl God Zijn gemeente juist bedoeld om een oefenplek te zijn om te groeien in de dienst aan God en aan elkaar in het besef dat je er bent voor de ander en de ander er is voor jou. Juist in deze tijd van crisis mogen we ons hier in oefenen. Dat kost soms pijn en brengt ook lijden met zich mee. Toch stel ik u, jou en mezelf de vraag: is Jezus' offer het fundament van ons leven? Als dat zo is, wil je dan je concrete bestaan Hem aanbieden? Vandaag, morgen, hele week en alle dagen die nog zullen volgen als een ware eredienst? Ook als het pijn doet en lijden met zich meebrengt?!

Ik wil ten slotte nog iets heel belangrijks met u delen. U voelt wel aan dat het offer van ons lichaam niets te maken heeft met het verdienen van Gods goedkeuring. Je offert je lichaam niet aan God op om iets bij Hem te bereiken of iets te verdienen. Daar wijst Paulus vooral in de eerste elf hoofd- stukken van zijn brief op. Iedere mogelijkheid om iets bij God te verdienen wordt door hem radicaal onder het kruis van Christus doorgehaald.

Maar het blijkt ook uit wat hij in vers 1 zegt: Met een beroep op Gods ontfermingen, roep ik jullie er dan toe op. Daarmee zegt Paulus: Broeders en zusters, ik vraag jullie om de aandacht van je hart helemaal te richten op de ontfermingen van God die Hij heeft betoond in het offer van Zijn Zoon. Ja, de Heere Jezus was vol van innerlijke ontferming. Zo kijkt Hij naar

ons, zo spreekt Hij ons aan, zo raakt Hij ons aan. Hij is over ons met innerlijke ontferming bewogen. Hij heeft Zijn hele leven en dus ook Zijn lichaam voor ons geofferd. Nergens word je je dat meer bewust dan op de heuvel Golgotha. Waar de Heere Jezus aan het kruis Zijn lichaam en bloed gegeven heeft tot verzoening van onze zonden. Als Hij Zijn lichaam zó wilde offeren, tot in de dood, zouden wij het dan niet als een levend, heilig en God welgevallig offer willen geven aan God? In eigen kracht red je dat niet, maar je mag een beroep doen op de ontfermingen van God. Je mag terugvallen op het offer dat Jezus heeft gebracht voor jou. En in de kracht van Zijn genade mag je belijden: Mijn hart offer ik U o Heer, terstond en oprecht! Daar zul je nooit spijt van krijgen! Amen